

Александар Шаранац

АНДРОГИНОВА ЛУТАЊА

КОНЦЕРТ КЛАСИЧНЕ МУЗИКЕ

Праоче наде — ледена санто —
Ти штитиш брод од пловидбе дуге;
Са тебе крећем, мостом од дуге,
Ка шуми која пева — белканто.

Ту гране шуме вечитом причом
Што нараста већ дуго у мени.
Кроз исконско тло нежно се пени
Језик словенски, меки — капричо.

Стог тони мирно, уклето лађо,
У сан језера и виолине.
Шири се преко дна пустилине
Музика — осмех Бога — адађо.

ДОЛАЗАК ЛЕДЕНОГ ДОБА

пријатељима међу њесницима

Време је да озбиљно поразговарамо
да поново претресемо старе теме
истребимо вашке из заплетених реченица

На пејзажу непознатог аутора
падају прве пахуље снега
ближи се дуга зима
коју треба поднети иза затворених капака

Кућни духови
сакупљају недогорела палидрвца
изгубљене погледе
покидане нити из клупка наших живота
све остало што је за потпалу

На дно утробе спуштамо успомене
на драге давно неவிђене пријатеље
будуће љубави размештамо
као постељу за најхладније тренутке

Док још има сунца
гађаћемо се стиховима
реченицама
целим песмама
тај физички рад
колико-толико угреје

Тек када постане неиздржљиво
повући ћемо се у себе
у дубину лобање
у дубину срца

BALADA PASSIONATE

О, благослова љубави сличне оној какву су имали Данте и Беатриче,
О, лепоте слепог поверења у знање само у сну стечено!
Наслужио сам да сваки песник сопствену судбину прориче
И сам себи будућност кроји. Стога, мада је давно речено
Да су слова отвори кроз које излази душа звери
И да живот није живот већ само смрт што спава,
Ми живимо у инат, стварамо свет по сопственој мери
И проклетством се бранимо од заборава,
Јер и у обичним, млаким речима слутимо за заједничку душу двери.
Миришеш на речи које изговарам.

Живот раздвојен планинама старог света
Затвара се на разгледници у врелом рукопису лета.
Умивени укусом вина сакривеним испод површине
Сусрећемо се у равни што се само нама отвара.
Доле, у царству које неразумно раздваја мит од истине
Љубав ми других прети и нервозно се врпољи
У овом недостатку тебе, кога осећам између ребара.
Тешим се: зар су ти што искусише земаљско по ичему од нас бољи?
И знам: да би премостила све даљине ти по сопственој вољи
Миришеш на речи које изговарам.

Нема лепшег поздрава ни дубљег прихватања
Од те тајне коју увек носиш са собом.
Сада сигуран сам да раздвојили се не би ни деобом
Света на два различита постојања.
Па опет — тако близу мене девојке ходају градом
И као на асфалту, трагови њихових витких ногу
Остављају ми у вољи кратере у које упадам крадом
Пошто на столу, празан, твоју слику већ предуго захтева рам.
Ипак, када ми мисао тако трули ћутим колико могу
Пошто миришеш на речи које изговарам.

Таква је спона међу нама и снага овог дара,
Када додир речи на твојој кожи бива вечити доказ мога постојања.
Знам како радосно уздрхтиш када осетиш — неки катрен те прати;
Јер када лирским заносом понесен међу песмама стварам
И пролеће се твоје сненом даху клања.
Зато често јутром међу стихове свратим
Да те свежина росе милује од свитања
И да миришеш на речи које изговарам.

ЖЕЂ, АНЂЕО И РУЖА

*Поклонити се, арханђели, где се који налази:
Пре вас, и њре но шћо закуцаше срца многа,
Уморна и блага, она њосћоја уз њресћо Бога,
И Бог њад сћвори свей, да би њо еленој сћязи
Газила њена нога.*

Вилијам Батлер Јејтс
Ружа свейа

I (Сонетна увертира)

Жеђ се настанила у црвеним крилима младог анђела
који нам, поучен неискуством, дозвољава
да му наслутимо одраз у кори старог храста.
Дрво је то израсло на тлу што разуме
речи које пишем, разуме их за љубав предака
што су, полазећи у крв пре крви,
сахранили у њему свој глас. А ратови
сустигу сопствени реп да би смо имали разлога
да спакујемо изабрану домовину у два кофера
и попут лирских јунака кренемо
у потрагу за местом сопственог дома,
местом где стасава пупољак
који процветаће у ружу света —
Rosa Mundi Anima Domine.

II (Уље на платну)

А млади анђео маше црвеним крилима пуним жеђи
у знак да промениће се имена и лица оних који ми

с вечери куцају на врата жељни разговора и пића,
и боја вина каквом одзвања кристал у женској руци
крај камина, руци због које отварају се хоризонти,
док иза наших леђа домовина се шири по полицама
и додиром измешаних страница свет се стапа у једно.

Јесмо ли зато слободни, ми овако опкољени сетом
што мирише сушећи се у камину, на ватри
подложеној крхотинама кристалних цветова
из којих испили смо крв њених богова, мојих
богова, богова случајних вечерњих гостију?
Можда и даље постојимо попут два камена
што ударом и звуком преносе један другом
тајну искре, младог пламена? Божић је. Можда
наш први Божић, у коме још не разумемо
ову ружу коју живимо, корен у дубини, стабло
и лист, можда тек латице што скривају медну
сласт и тајну зачећа, док два анђела црвених крила
бдију над цветом низ који се спуштамо до високог
гла. И тако, паралелно са ватром у камину, у
последњем сјају жара, на овом месту слика се гаси.

III (Молитвени интермецо)

Господе над голубовима
Господе међу голубовима
трепери
трепери
жеђ
у перју

IV (Кода)

И ево нас поново у претходном лету, под крвавом
звездом, раздвојени мачем који исцртава границе.
А било је речено другачије, јер мач зна и да спаја.
Доћи ће ускоро и до тога. Али дотле, као ратним
покличем, драгим именима напунићемо груди,
и то ће нас подићи у висине где још постоји слобода
поверења у пророчанство ветра, у скори долазак
речи која затвориће свет у ватрени пупољак.
Жеђ што трепери у црвеним крилима младог
анђела у широким удисајима призива наду. Само
треба стрпљиво поднети ово бескрајно чекање...